

บันทึก

เรื่อง หรือปัญหาข้อกฎหมาย (การใช้อำนาจของพนักงานเจ้าหน้าที่ตามมาตรา ๑๗ (๒) แห่งพระราชบัญญัติกำหนดราคาสินค้าและป้องกันการผูกขาด พ.ศ. ๒๕๒๒)

กรรมการค้าภายในได้มีหนังสือ ที่ พณ.๐๔๐๑/๑๗๐๘ ลงวันที่ ๑๐ มีนาคม ๒๕๒๖ ถึงสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา ความว่า ตามที่กรรมการค้าภายในได้เคยมีหนังสือ กรรมการค้าภายใน ด่วนมาก ที่ พณ.๐๔๐๑/๑๕๕๓๐ ลงวันที่ ๒๔ ธันวาคม ๒๕๒๕ ถึงสำนักงาน คณะกรรมการกฤษฎีกา ขอให้พิจารณาว่า การใช้อำนาจของพนักงานเจ้าหน้าที่ตามมาตรา ๑๗ (๑) (๒) (๓) แห่งพระราชบัญญัติกำหนดราคาสินค้าและป้องกันการผูกขาด พ.ศ. ๒๕๒๒ จะ ใช้ได้เฉพาะสินค้าควบคุมตามมาตรา ๒๓ หรือสินค้าทั่วไป ด้วย ซึ่งสำนักงานคณะกรรมการ กฤษฎีกาก็ได้มีหนังสือสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา ด่วนมาก ที่ สร.๐๖๐๑/๒๓๖ ลงวันที่ ๑๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๒๖ ถึงกรรมการค้าภายใน แจ้งว่า คณะกรรมการกฤษฎีกา (กรรมการร่าง กฎหมาย คณะที่ ๘) มีความเห็นว่า การใช้อำนาจตามมาตรา ๑๗ (๑) (๒) ไม่จำกัดเฉพาะสินค้า ควบคุมเท่านั้น ส่วนมาตรา ๑๗ (๓) ใช้ได้เฉพาะสินค้าควบคุมนั้น ต่อมากรรมการค้าภายในได้รับ แจ้งจากสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรีตามหนังสือสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี ที่ สร.๐๒๐๓/ ๑๓๓๖ ลงวันที่ ๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๒๖ ว่า สำนักงานเลขาธิการรัฐสภาขอให้แก้ไขคำผิดในมาตรา ๑๗ (๒) แห่งพระราชบัญญัติกำหนดราคาสินค้าและป้องกันการผูกขาด พ.ศ. ๒๕๒๒ จาก “เพื่อ ตรวจสอบสินค้าที่มีเหตุอันควรเชื่อว่าจะได้มีการฝ่าฝืนมาตรา ๒๙” เป็น “เพื่อตรวจสอบสินค้าที่มีเหตุ อันควรเชื่อว่าจะได้มีการฝ่าฝืนมาตรา ๓๐” กรรมการค้าภายในจึงขอทราบว่า เมื่อได้มีการแก้ไขคำผิด เช่นนี้แล้ว มาตรา ๑๗ (๒) แห่งพระราชบัญญัติกำหนดราคาสินค้าและป้องกันการผูกขาด พ.ศ. ๒๕๒๒ จะสามารถใช้ได้เฉพาะสินค้าควบคุมตามมาตรา ๒๓ หรือรวมถึงสินค้าทั่วไปด้วย

คณะกรรมการกฤษฎีกา (กรรมการร่างกฎหมาย คณะที่ ๘) ได้พิจารณาข้อ หรือดังกล่าวแล้ว เห็นว่า ในบันทึกความเห็นของกรรมการร่างกฎหมาย คณะที่ ๘ เรื่องปัญหา เกี่ยวกับพระราชบัญญัติกำหนดราคาสินค้าและป้องกันการผูกขาด พ.ศ. ๒๕๒๒ (การใช้อำนาจ ของพนักงานเจ้าหน้าที่ตามมาตรา ๑๗ และการพิมพ์ราคาขายปลีกสินค้าควบคุมตามประกาศ คณะกรรมการกลางกำหนดราคาสินค้าและป้องกันการผูกขาด ฉบับที่ ๓๗ พ.ศ. ๒๕๒๓) ซึ่ง สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาได้ส่งให้กรรมการค้าภายในพร้อมกับหนังสือสำนักงาน คณะกรรมการกฤษฎีกา ด่วนมาก ที่ สร.๐๖๐๑/๒๓๖ ลงวันที่ ๑๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๒๖ นั้น กรรมการร่างกฎหมาย คณะที่ ๘ ได้ให้ความเห็นไว้แล้วว่าอำนาจตามมาตรา ๑๗ (๒)^๑ ใช้ได้ใน ๒

^๑ มาตรา ๑๗ ในการปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้ ให้พนักงานเจ้าหน้าที่ที่มีอำนาจ ดังต่อไปนี้

กรณีด้วยกัน คือ กรณี “เพื่อตรวจค้นสินค้าที่มีเหตุอันควรเชื่อว่าจะได้มีการฝ่าฝืนมาตรา ๒๙” และกรณี “เพื่อตรวจสอบให้การเป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้” โดยเห็นว่า การใช้อำนาจทั้ง ๒ กรณีไม่จำกัดเฉพาะสินค้าควบคุมตามมาตรา ๒๓ เท่านั้น เพราะในกรณีแรกคำว่า “สินค้า” ตามมาตรา ๒๙^๒ ไม่จำกัดว่าจะต้องเป็นสินค้าควบคุมตามมาตรา ๒๓ และในกรณีหลังก็เช่นเดียวกัน พระราชบัญญัติกำหนดราคาสินค้าและป้องกันการผูกขาด พ.ศ. ๒๕๒๒ ก็มีได้ใช้บังคับกับสินค้าที่เป็นสินค้าควบคุมตามมาตรา ๒๓ แต่เพียงอย่างเดียว หากแต่ยังใช้บังคับกับสินค้าทั่วไปอีกด้วย ดังนั้น แม้ว่าจะได้มีการแก้ไขคำผิดในมาตรา ๑๗ (๒) ดังกล่าวแล้วข้างต้น ก็มีผลแต่เพียงว่าการใช้อำนาจในกรณีแรกต้องใช้กับสินค้าตามมาตรา ๓๐^๓ อันเป็นสินค้าควบคุม แต่มิได้มีผลกระทบต่อการใช้อำนาจในกรณี “เพื่อตรวจสอบให้การเป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้” ฉะนั้น มาตรา ๑๗ (๒) แห่งพระราชบัญญัติกำหนดราคาสินค้าและป้องกันการผูกขาด พ.ศ. ๒๕๒๒ ที่ได้มีการแก้ไขคำผิดแล้ว ก็ยังคงใช้ได้กับสินค้าทั่วไปด้วย

(ลงชื่อ) อมร จันทสมบุรณ์

(นายอมร จันทสมบุรณ์)

เลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

พฤษภาคม ๒๕๒๖

(๒) เข้าไปในสถานที่ทำการ สถานที่ผลิต หรือสถานที่เก็บสินค้าของผู้ประกอบธุรกิจหรือของบุคคลใดหรือเข้าไปในยานพาหนะของบุคคลใด ในเวลาระหว่างพระอาทิตย์ขึ้นถึงพระอาทิตย์ตกหรือในเวลาทำการ เพื่อตรวจค้นสินค้าที่มีเหตุอันควรเชื่อว่าจะได้มีการฝ่าฝืนมาตรา ๒๙ หรือเพื่อตรวจสอบให้การเป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้ ในการนี้ให้มีอำนาจสอบถามข้อเท็จจริงหรือเรียกบัญชี ทะเบียน เอกสารหรือหลักฐานอื่นจากผู้ประกอบธุรกิจหรือจากบุคคลซึ่งเกี่ยวข้อง

ฯลฯ

ฯลฯ

^๒ มาตรา ๒๙ ห้ามมิให้ผู้ประกอบธุรกิจใด โดยลำพัง สมคบ หรือร่วมกับบุคคลอื่น ดำเนินการใด ๆ โดยจงใจที่จะกตราคาสินค้าให้ตกต่ำเกินสมควรหรือทำให้สูงเกินสมควรหรือทำให้เกิดความปั่นป่วนซึ่งราคาสินค้า

^๓ มาตรา ๓๐ ห้ามมิให้บุคคลใดกักตุนสินค้าควบคุม โดยมีสินค้าควบคุมไว้ในครอบครองเกินปริมาณที่กำหนดไว้ในประกาศของคณะกรรมการตามมาตรา ๒๔ (๑๔) หรือเก็บสินค้าควบคุมไว้ ณ สถานที่อื่น นอกจากที่เก็บตามที่ได้แจ้งไว้ต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ตามมาตรา ๒๔ (๖) หรือผู้ประกอบธุรกิจใดซึ่งมีสินค้าควบคุมไว้เพื่อจำหน่าย แล้วไม่นำออกจำหน่ายหรือเสนอขายตามปกติ หรือปฏิเสธการจำหน่าย หรือประวิงการจำหน่ายหรือการส่งมอบสินค้าควบคุมไม่มีเหตุอันสมควร